

בשביל ילדי בית הספר, הותיקים הם חבורה ידועה ככלל, אך בלתי מוכרת על כל פרטיה. לכן אל תתפלאו אם יפנה מי מהם אליכם ויסתבר שלא ידע את שמכם ומי בני משפחתכם.

עובדי בית הספר אשר שמו לב לכך, למדו את התלמידים את המשחק "אישיות", אשר בו אחד המשתתפים בוחר אדם וכולם צריכים למצא את שמו ע"פ סימנים מזהים של בני משפחה, מקום עבודה ומראה חיצוני, וע"י כך בכל פעם הכירו הילדים ותיק נוסף.

ע"פ רב גם לא ידעו את מעללי האנשים האלה בשנים עברו, כאשר רק החלו בבניית המקום:

כאן שוב מלאו ההורים והעובדים עם הילדים חפקיד חשוב במסירת תולדות המקום, בספור לפני השינה או מסביב למדורה.

כמובן שיש יוצאים מכלל זה והם הסבים ואלה שזכו בתוקף עבודתם או פעילות כלשהי להיות קשורים לבית הספר.

אחד האנשים האלה היה לו.

בהיותו עובד במרכז הצבורי בענף הקשור ללמודים, הכירוהו כולם.

לפני כארבעה חדשים למדה כחת "מירום" את הנושא "כפרנו" ולצורך שחזור המאורעות במנסורה, ירדנו לשם ובקשנו מלו להצטרף אלינו.

שם ישבנו על האבנים השחורות למרגלות אקליפטוס ענף ושמענו את מעללי בוני המקום.

הילדים התעניינו מאד ולה רחוק אותם בספורי האפיה, האוהלים, הפצה

וחדר האוכל המלא דבורים. המשפט הזכור לי מכל הספור, שהיה בבחינת

חדש לי, היה שהיה טוב במנסורה ושלא אוו לעזבה כאשר נצטוו לשנות את המקום, כי כדברי לו - מי רצה לעזוב מקום בוסס כזה, ממנו רואים שתי

ימות ושומעים פכפוך מי נחל יומם וליל?